

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 „ — „
Negyedévre . . . 2 „ 50 „
Egy óra . . . — „ 85 „
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSÉTT. Mária-u. 1. sz.
a kir. itélőtábla épületével szemben,
hová az előfizetések és a lap szétküldésére vonatkozó föl-
szólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSÉTT, Mária-utca 1. sz.
a kir. tábla épületében.
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény
intézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal veszi fel

Polgármesterválasztás.

Pécs, 1896. november hó 23

Városunk életére, jövődjé fejlődésére, helyes igazgatására mérhetlen befolyással bíró esemény küszöbén állunk: pár nap múlva választja meg képviselőtestületünk a város fejét, az új polgármestert.

Ha valaha, úgy most szent kötelessége minden egyes városatyának komoly magabizálással, félretéve az egyéni rokon- vagy ellenszenvet, saját vagy mások magánérdekét, sőt még a politikai párttekineteket is, tisztán a városnak jól felfogott érdekében gyakorolni azt a szavazati jogát, a melyet a törvény vagy a választók bizalma ráruházott.

Mert nemcsak a választott bizottsági tagokat terheli komoly felelősség a város összes polgársága irányában, de ránehezedik ez a felelősség egész súlyával a közgyűlés ama tagjaira is, akiknek a törvény fizetett magasabb adójuk, vagy viselt hivataluk alapján nyújtott ülés- és szavazati jogot. Félreérti és erkölcsstelen alapon itéli meg a törvény célzatát, aki azt hiszi, hogy a virilista bizottsági tag a törvényhatóság közgyűlésén csupán csak önmagát képviseli, befolyását az ügyek intézésére minden felelősség nélkül akár a saját, akár mások magánérdekében tetszése szerint gyakorolhatja. A bizottsági tagnak, jusson arra a helyre akár választás, akár adója alapján, a törvény csupán a közérdek szempontjából adja meg az őt illető jog-

sítványokat, ezekkel tehát csak a közérdek javára szabad élnie; mert ellenkeznek a közérkölcscsel az a törvény, amely bárki-
nek is a többi polgártársait is érdeklő közügyekbe azzal a céllal engedne kiváltságos befolyást, hogy azt magánérdekben érvényesíthesse. A tisztviselőnél pedig már maga az a hivatalos állás is, a melynek alapján tagja a közgyűlésnek, tisztán a közérdek szem előtt tartását parancsolván, szavazatát önös érdekek előmozdítására latba vetni kétszeres bűn lenne.

Kétségtelen tehát, hogy az oly nagy fontosságú kérdésnél, minő a polgármesteri szék betöltése, a közgyűlés egyetlen tagjának sem áll jogában szavazatával kegyeket osztogatni; erre vagy arra szavazni csupán azért, mert erre nézve ígéretet kértek már akkor, amikor még az állásra pályázók sem voltak ismeretesek, amikor tehát még az sem volt tudható, vajjon nem fog-e arra olyan egyén is pályázni, akinek megválasztása a város helyesen felfogott érdekében nagyobb előnyökkel kecsegtetne.

Csak a mai nappal következett be az az időpont, a melyben jogosultságot nyert az állásfoglalás egyik vagy másik jelölt mellett, mert ma járt le a polgármesteri állásra hirdetett pályázat véghatárideje; csak ma vált nyilvánvalóvá, hogy kik is hát tulajdonképpen azok, akik közt választani lehet s így mindegyik városatya csak most mérlegelheti, melyik jelöltnek megválasztása mozdíthatná elő inkább a város-

javát s így melyik az, kire szavát az urnánál adni szabad, ha a közérdek iránt tartozó kötelességét lelkiismeretesen teljesíteni akarja.

Két pályázó van a polgármesteri állásra: Majorossy Imre, a város eddigi főjegyzője és Jobst László dr., ügyvéd, városi bizottsági tag, törvényhatósági közéletünknek már eddig is kipróbált harcosa. Az a kérdés már most, hogy a kettő közül melyik jelöltnek a megválasztásával nyerne a város többet, mert ennek kell döntőnek lennie elhatározásunknál.

Majorossy Imréről elismerjük, hogy eddigi állásában ritka szorgalmat és ügybuzgóságot fejtett ki, hogy a hivatalos és magánérdekezésben mindenkinek rokonszenvét elnyerte s hogy hosszú szolgálati ideje is mellette szól. Mindez azonban csak azt teszi kétségtelenné, hogy az az előléptetés, a melyben polgármesterré való megválasztása által részesülne, nem érne érdemtelent, de éppen nem szolgál elegendő biztosítékul arra nézve, hogy az előléptetés által a város is nyerne-e annyit, mint maga az előléptetett. Ha a polgármesteri állást egyszerűen jutalomnak tekinthetnők, egy szavunk sem lenne Majorossy megválasztása ellen, mert a város szolgálatában eltöltött 25 év alatt jutalomra csakugyan érdemessé tette magát; de hát nem arról van ám szó most, hogy jutalmat adjunk a város egyik vagy másik tisztviselőjének, hanem arról, hogy a városi igazgatás élére oly férfit nyerjünk meg, akinek

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

René.

— A „Pécsi Figyelő” eredeti tárcája. —

Az elmulás fájdalma nehezedik a lelkemre, hogy e sorokat írom. A fák virág helyett sárga, fonnyadt levelekből vonnak szemfödőt a fagyos, dermedt földre, — s eszembe jut minden, minden: virágfakadás, lánykacagás, — mosolygó kék ég, első szerelem . . . És fáj az emlékezés, mert nem tudlak feledni . . .

René, ne sirj, légy erős! — Halottat temetek, de a halott csak én vagyok. Talán emlékszel még a kis akácára? Fehér virágos lombja alatt szoktunk üldögezni, ha ránk borult az alkonyat, s én öledbe hajtvam fejem, órákig elhallgattam szótlanul csodaszép regéidet, — szerelemről, boldogságról . . .

Most már mindennek vége, vége . . . A fát kicsavarta a szél, mely regéid helyett, René, rémmeéseket ordít a fülemben . . . Elmondok egyet közülök, de ne ijedj meg tőle. Rövid leszek.

. . . Volt egy ideális, büszke lelkű ifju. Nem ismerte senki, nem ismert senkit — sokáig. Ábrándjainak élt, — és ábrándjai

szépek voltak. Azt álmodta, hogy majd ha felnő, ha majd számot tesz az emberek között, elindul az uttalan világba, hogy fölkeresse hollófürtű ideálját, lelkének oltárképét, — édes kis feleségét. Aztán, ha már megtalálta, visszavonulnak a világ zajától, árnyékos erdőbe, szalmás házikóba, és nem tesznek mást, csak csókolóznak, és megint csókolóznak . . .

De az ifju türelmetlen volt. Lelke sorvadt a boldogság után való vágytól, sokat sirt, sóhajtozott, míg egy szép napon, éretlen ésszel, tapasztalatlanul, tanácsok nélkül elindult a sziklás ösvényen, hogy megkeresse a lelkéből lelkezett leányt. És megtalálta . . .

Rügyfakasztó tavasz volt, — szerelem tavasza. Erdő-mező himes palástot öltött magára. Zengett az ég, zengett a föld, — madár daltul, szerelemtül . . .

Az út, melyen az ifju pár haladt, a magasba vezetett. Nem fáradtak ki, pedig pár hétig tartott, míg a tetőpontra értek. De végre ott voltak: közel az éghez, távol a föld sarától. És ekkor az ifju ölébe vonva a remegő leányt, szólt:

„Mása, pályatársam, ne félj, jöjj velem, a merre én vezetlek. Az út veszélyes, félelmetes, — de látod messze messze azt a kéklő vidéket? Árnyas erdő vár ott ránk és szalmakunyhó, hol nem zavarja boldogságunkat senki,

semmi, hol nincs önérdék, irigység és rosszakarát. Ott fogunk mi élni, ott a tündérvilágban . . . Ne sirj, Mása, jöjj velem!”

De Mása összeborzongva kibontakozott az ölelő karok közül, sirva bucsuzott el az ifjutól és lassan visszaindult a földre.

A sápadt arcú idealista pedig sokáig nézett a lebegő női alak után, míg végre ködfátyol takarta el azt előle, s magára maradt égető fájdalommal szívében, szárnyasagott, reménytelen lélekkel.

Eddig a mese, René, — s mit gondolsz, nem hasonlít e ez a mi történetünkhez?

* * *

Látod, René, — észre se vettük, már itt a tél. Nem jött hirtelen, — nem fásunk nagyon. A természet bölcs, előrelátó. Nem önti elénk egyszerre bájjait, örömeit, — de a kellemetlenben is csak fokozatosan részesít.

Az emberi elme, az emberi szív telhetetlen, mohó vágygyal kap minden szép után, — önszó a lélek, mindent magának akar tartani. De a sok táplálék megárt sinnen van te gyarló ember, hogy néha napján föl a fejed, sajog a szived és disszonáns hangokat adnak lelked hurjai.

A hirtelen változás soh' sem szül jót! Egész életedben tartózkodtál a borivástól, egyszer mégis rávesz valaki, hogy igyál. Az

személye biztosítékot nyújt arra nézve, hogy alatta a város közigazgatásában a jog uralma mindenkivel szemben biztosítva legyen; hogy a törvényhatósági bizottság ne csak névleg szerepeljen a hatáskörébe utalt ügyek intézésénél; a város szabályrendeletei s a közgyűlés határozatai ne csak a papíron maradjanak, hanem lelkiismeretesen végrehajtsanak.

Kétségtelen, hogy mindez Aidinger polgármestersége alatt nem volt meg, mert Aidinger politikája kezdettől fogva az volt, minél több embert minél több érdekszálal magához láncolni, hogy ezek támogatásával feltétlen ura és parancsolója lehessen a város közgyűlésének s ezzel magának a városnak is. És csakugyan úgy is történt, hogy amit Aidinger akart, az keresztülment, amit nem akart, az elbukott, sőt csudálatos módon megtörtént, hogy egy és ugyanazon indítvány az egyik közgyűlésen leszavaztatott, mert a polgármester ellenzte, míg a másik közgyűlésen maga a tanács ajánlotta elfogadásra s el is fogadtatott, mert a polgármester most már pártolta.

A polgármesteri akarat ilyen föltétlen támogatásának persze ára is volt s így jutottunk oda, hogy a városházán kétféle mértékkel mérték az egyes polgárok ügyeiben aszerint, amint az illetők a polgármester emberei voltak, vagy nem; sok törvénytelen és jogtalanság fölött szemet hunytak, mert a polgármesternek szüksége volt az illetők támogató befolyására a közgyűlésen, vagy ha ott nem, hát a bizottsági tag választásoknál, s így Aidinger már annyira vitte, hogy a bizottsági tagságot is ő adományozhatta: maga választatott magának ellenőrző testületet.

Hogy ez így nem volt jól, azt belátta mindenki már nagyon régen, de változtatni nem lehetett rajta, annyira a város nyakára nőtt a mindenható polgármester, s mi úgy vagyunk meggyőződve, hogy ez a rendszer érintetlenül fog tovább élni akkor is, ha Aidinger utódjául Majorossyt választják meg.

első pár korty jól esik, egy másik csepp extázisba hoz és tovább iszol. A végeredmény pedig: zugó fej, elernyed, remegő tagok és üres szív.

Hideg volt, tél volt. A zuz belombolta a tóra hajló szomoru fűzfákat, melyek úgy ragyogtak a csillogó napfényben, mintha ezer meg ezer drágakövel volnának megrakva. A hatalmas jégtáblán koresolyáztunk mi ketten... nem, többben — talán százan is. Jól emlékszem még arra a délutánra. Boldogan, könnyű lélekkel siklottam tova a tó hátán, mikor egyik barátom nevemen szólított. Gyantlanul mentem hozzá — és ő bemutatott neked, René...

A sudarazásnak vége volt, magunkra maradtunk. Szótlatlan bámultam meg kék szemedet, aranyzóke hajadat és piros ajkaidat. Oh! nagyon jól esett a szabadság, mit nekem adtál, René. De hidd el, drágán megfizettem érte: cserébe adtam szívnyugalmat s a józan önértetet, cserébe adtam lelkelem ábrándképeit: virágtól ékes mezőket, cserépszindelyes házikót, édes kis barna feleséget, nyugalmas életet... És mégis, nem bírok rád haragudni... mert tudom, hogy szerettél.

Talán nem is volt az valóság, — csak álom. Kőd borult a tájra és mi ketten im-

Majorossy hosszú hivataloskodása alatt Aidinger iskolájában nőtt fel, megszokta az ő akaratát feltétlen parancs gyanánt fogadni s a második természetévé vált eme megszokás alól a polgármesteri székben sem fogja tudni magát emancipálni, Aidinger pedig nem az az ember, aki befolyását, a melyről tudja, hogy rendelkezik vele, parlagon hevertesse. Majorossy egyszerű helytartójává lenne a polgármesteri székben Aidingernek, aki ilyenképpen aztán felelősség nélkül dirigálná a város ügyeit. Nem ismeri az emberi természetet, aki mást vár Majorossy jóakarától. Ezt a jóakaratot mi sem vonjuk kétségbe, de a 25 éves megszokás s az Aidinger alatt érvényesült magánérdekek sokkal hatalmasabb befolyást gyakorolnak majd arra a jóakaratra, hogysem az valóban érvényesülhetne.

Egy megcsontosodott régi rendszert csak új emberekkel lehet kiküszöbölni, akik annak a régi rendszernek semmit sem köszönhetnek, de nem is várnak tőle semmit. Erre alkalmas új embernek tartjuk mi Jobst Lászlót, akinek fényes tehetségei, nyílt, egyenes jelleme mellett megvan az a mérhetlen előnye, hogy nem növéndéke annak a protekciós, paktáló rendszernek, a melyet egyszer már szeretnénk a városházáról kivonulni látni.

Az az ellenvetés, amit sokan Jobst ellen felhoznak, hogy ő, mint határozottan ellenzéki pártállású, nem való a polgármesteri székbe, nagyon jellemző az illetőkre, mert ezzel nyíltan elárulják, hogy a polgármesterben kormánypárti kortest szeretnek látni, másként nem törődnek a megválasztandó polgármester politikai pártállásával. Attól csak nem tarthatnak, hogy egy ellenzéki polgármester hivatalos hatalmát politikai pártcélokra használja fel, hiszen ha ezt tenni meg is próbálná, amit különben Jobst Lászlóról senki fel sem tétélezhet, akkor sem érhetne vele célt, mert nem azért ül ott a főispán, hogy a polgármester első ellenzéki akciójára oda ne kiáltsa a vetőt s vagy teljes semleges-

bolyogtunk még a homályos, szürke jégen. Csodálatos, csaknem ijesztő csend vett körül bennünket. Távolban, közelben semmi nesz, — a kőd pedig hullt az arunkba némán, hidegen. Hirtelen nagy káromva varju szállt föl a közeli fűzfáról s emlékszel-e, meny nyire megijedtél? — Nagyon dobbant a szived kezem alatt, és remegve hozzám simultál, én pedig átkaroltalak s úgy vittelek körül a jégen örült gyorsasággal, majd elkezdted beszélni suttogó, epedő hangon: „Már régóta ismerlek — mióta csak itt vagy ebben a városban. Ép' annyi ideje, hogy szeretlek. De te nem akartad észrevenni a szegény szőke leányt. Már kétségbe voltam esve. Sokat sirtam éjjelenként, — sirtalak téged, míg végre most itt vagy mellettem és beszélhetek veled. Remegtem, féltem, hogy a szived már nem szabad — pedig ugye szeretsz, nagyon szeretsz? ... Van otthon egy kis őcsém; az első szó, amire megtanítottam, a te neved volt. Most már tud imádkozni: érted imádkozik legtöbbször, Mondd, mit tegyek, mit tegyek, hogy szeress, a hogyan én szeretlek?...”

Meg lehettél elégedve felelettemmel René. Nem-e éget az a sok csók, mit akkor rád pazaroltam? ... Nem tőled, magamtól sajnálom e csókokat. Ugy jártam, mint a kezdő

ségre, vagy állása elhagyására ne kényszerítse.

Afelől nyugodtak lehetnek az aggódók, ellenzéki polgármesternek nem fog eszébe jutni politikát csinálni, mert ha ezt akarná is, nem teheti.

* **A képviselőház** e hó 25-én, szerdán, délelőtt 10 órákor tartja első ülését, melyen fel fogják olvasni az országgyűlés egybehívásáról szóló legfelsőbb királyi kéziratot, valamint a miniszterelnök átiratát, melyben tudatja, hogy ő felsége e hó 26-án mondja el az országgyűlést megnyitó trónbeszédet a királyi várakban. Korelnök Madarász József lesz, de ő előreláthatólag ki fogja jelenteni, hogy nem hajlandó felvezetni a budai királyi palotába a képviselőházat s ekkor Janicsáry Sándor veszi át a korelnökséget. Korjegyzőként az egyes pártok a következő képviselőket jelentették be: a kormánypárt Pongrácz Anzelm és Perényi Zsigmond bárókat, Béli Lászlót, Feszti Bélát, Semsey Lászlót, ifj. Vojnich Sándort és Domahidy Viktort; a nemzeti párt gróf Zichy Jakabot, a függetlenségi párt pedig Mezőssy Bélát és Pichler Győzöt, végül a néppárt Marosvitzky Endrét és gróf Zichy Jánost. Ez urak közül a legfiatalabb hat képviselő teljesíti majd a korjegyzői tisztet. A trónbeszédet az e hó 27-én délelőtt 10 órákor tartandó ülésen olvassák fel s ezután a korelnök kitűzi a képviselőház megalakulására a 28-án tartandó ülést, melyen a képviselők betesznek mandátumokat s kisorsolják az osztályokat. Az e hó 30-án tartandó ülésen az osztályok már megteszik jelentésüket. Ezen az ülésen választják meg a képviselőház tisztikarát. December hó 1-én megválasztják a bizottságok tagjait, 2-án a bíráló és az inkompatibilitási bizottságok tagjai letesznek esküt. Ezzel a képviselőház megalakul. Erre következik a költségvetés és indemnitás tárgyalása a felirati vita megszakításával. Szó van — hír szerint — arról is, hogy a képviselőház, ha a szükség megkívánja, éjjeli üléseket is tartson.

* **Inkompatibilitás.** A lefolyt képviselőválasztások során, mint tudva van, az állami és törvényhatósági alkalmazottak — törvényszéki elnökök és bírák, fő- és alispánok stb. — sorából is többen nyertek képviselői megbízatást. A törvény értelmében ezek a képviselők végleges igazoltatásuktól

borívó: mohón szívtam vérpiros ajkaidat, de édessége elkábított, megrészegített és nagyon szomoru volt az ébredés: ott álltam a világban kábult aggyal, keresztülütött szívvel, bomlott lélekkel.

Ha a tél elmúlik, újra éled a természet. A megrepedezett földből előbújik a fűszál, az olvadó téli takaróból kikandikál a hóvirág, rügy fakad a fákön és a kis patak vígan csevegi el téli álmait; jönnek a vándor madarak, egyik az égből száll és dicséri az Istent, a másik örvendő csicsereg az eresz alatt, hogy régi sárfészket újra megtalálta, a hosszalábu gólya pedig torony tetejéről kelepeli: Örüljete emberek, mert itt a szép tavasz...

A kis akácfa alatt — melyet már kicsavart a szél — vártalak egy szép nyári estén, René. Azt ígérted, hogy majd ha feljön Luna, eljössz... Biztatón ragyogtak rám a csillagok, de az akác lombja bus dalt suttogott, melynek refrainje pár fehér virág volt a — fejemre, a kezemre hulló pár akácvirág.

Azóta nem beszéltem veled, de felelettel tartozol: te is oly biztatón ragyogó csillag vagy e, vagy hulló virág, kinek nincs többé feltámadása — René?!

Ábrahám Ernő.

számított nyolc nap alatt nyilatkozni tartoznak aszírát, vajjon képviselői megbízatásukat, avagy tiszviselői állásukat tartják-e meg. Ez a határidő d. e. h. ó 7 én fog lejárni asokra nézve, akiknek mandátuma nem esik alaki kifogás alá vagy kérvénnyel nem támadatik meg. A lemondásuk folytán megüresedő tiszviselői állások egy részét előreláthatólag képviselőkkel fogják betölteni, minek folytán egyes kerületekben mihamar ismét elő fog állani az új képviselőválasztás szüksége.

Hírek.

Pécs, 1896. november hó 23.

Sejtellem.

Valami kinzó, valami fojtó van ma a levegőben. Mintha a szomorúság az emberek arcára is kiült volna. Vagy csak én látom ilyenek ezt a sárteket? . . . Vagy lázas agyam őrtült szüleménye ez? . . .

Nyitott ablakomon beszűrődik az őszi napfény. Olyan ridegen süt, holott máskor a szív idegeit is képes feltüzelní, ma még a verőfény sem olyan, mint rendesen. Az őszi platán ott az udvaron bágyadtan csüggeszti le sárgult leveleit, a hűvös őszi szél belé surran s kegyetlen kezekkel letép egyet, aztán a másikat . . . harmadikat . . .

Nincs már tavasz. Nem is lesz. Utoljára virított a lugas virága, utoljára virult a rózsabimbó, a mit kedves számára szakítottam, utoljára énekelt szerelmi duettet a berki csalogány, melynek dalát éjjelenként nyitott ablakom mellett ábrándozva elhallgattam. Nem fog többé felkelteni a gerle bűgása, nem nézhetem csókolódzását . . . nincs már tavasz . . . nem lesz többé! . . .

Messze . . . messze, a hová a vándor daru is fáradtan érkezik, van egy kicsi ház. Szerelm lakik benne, észbontó szerelm. Pici ajkak mosolyognak, vakító szemek ragyognak ott. Messze . . . messze . . . van egy kicsi ház, oda megy a lelkem pihenni szép leány ölébe. Belenéz azokba a sötét szemekbe, melyekből annyi sok szépet olvasok, szerelmet, boldogságot, kéjt . . . gyönyört, ránézek azokra a láztól remegő ajkakra, melyek csak reám pazarolják mosolyaikat. S mikor ez a két ajk összefor, mikor elcsattan a kéjes csók . . . Szférák dala cseng fülemben . . . Hurik csókját élvezem. Ölébe hajtom bágyadt fejem, olyan jól esik kezének érintése, azt képzelem, hogy tündéralomban ringatózom s a szerelm kéjétől reszkető ajkam csókra szomjazik untalan . . . S csattan a csók . . . az ajkak újra összefor, a láb kölcsönösen hevit, összefor, izgat. Oh ti ajkak, ti reszkető ajkak . . . Oh ti szemek, ti fénylő szemek . . . értetek imádkozom, imádom az Istent, pedig nem imádkoztam . . . soha.

A nélkülözés gyötörte a lelkemet, a nyomor kikezdte testem, mint nyomorult elzüllött lény jártam az emberek között, nem mertem szemekbe nézni, mert mindegyikben biráimat véltem látni, mindegyik ajkán ítéletemet láttam ülni. Szű örlé szívemet, megvetett már mindenki . . . nem szeretett senki . . . elfordult tőlem a világ . . . mert hiszen én is elfordultam tőle . . . s én mégsem imádkoztam az Istent . . .

És most . . . imádom, mert szeretek . . . szeretek őrtülni . . . lelkem a szerelm égő máglyáján vonaglik, sajog a szívem . . . imádom az Istent.

Imáimba foglalom szent nevét, csak egy a vágyam . . . csak egyet kérek, hogy azok az édes csókot lehelő ajkak az enyémekek legyenek, azok a sötét szemek reám nézzenek sokáig . . . mindig . . . örökre . . .

. . . Az álom eltűnt, felébresztett a kegyetlen való durva kezekkel . . . s ismét

látom az ős platán sárgult leveleit, ismét látom az ős nap bágyadt fényét . . . oltűnt az álom . . . tündéralom.

Temetőbe megyek, szomorú bús helyre, szívem fájdalmában, mintha megrepedne. — Oly néptelen az egész sarkert, csak egy egy éhes szürke varju lebben el zajtalanul a kopasz ágról. Sohasem kívántam egy a halált, mint ma . . . Vajjon ki fekkent e sir alatt, melynek sárgult hantján fekszem? Bizonyára boldogabb, mint én, annak nem fáj már semmi . . . nem epešti a bú . . . nem gyöttri a szívét . . .

Ismét az a régi kép, a mely szívembe van véve! Ismét érzem a Hurik csókját, újra vélem hallani a Szférák zenéjét, megint látlak imádott angyalom! Ismét látom szép szemed, melynek tűzétől olvadt meg a szívem, de melynek fényét másra pazarolod már, ismét hallottam a csókok csattanását, de más ajkát illeté, ismét öledbe hajtod szép fejed, de nem az én ölemben. Blazirt kedélyem, kinzó sejtelmem azt rebegi . . . mást szeretsz már . . . hűtlen lettél.

Pedig, hogy szeretted! Arcom redőit simitád el egykoron, álmatlan éjszakáidon könyeidtől lett nedves az a párna, melyen nyugodtál, de mely a bizonytalanságtól tűz ként égetett. Te voltál az, a ki tárt karjaiba ölelt s keblére szoritott, hogy el ne raboljon a világ senki lánya, asszonya, te voltál az, a ki hűséget esküdtél nekem, hogy enyém leszel, hogy téged foglak birni . . . örökre.

Örökre? . . .

Mintha a szél is feljádulna e szóra, mintha a napsugár is gyászfátyolt öltene s az is siratná boldogtalan szerelmemet. Pedig . . . pedig álmatlan éjszakáidon én is virrasztottam. Messze voltál tőlem . . . mégis mellettem valál. De én nem ontám könyeimet. Mikor éjente ablakomhoz csapta a zugó szél a kopár szőlővenyigét s felriadtam édes álomból s eszembe jutottál . . . imádkoztam az Istent . . . érted imádkoztam, azután gondtalan fejem ismét álomra hajtam, álmodtam szép tavaszról, illatos vadon berkében daloló csalogányról, boldogságról . . . szerelemről.

S most mikor a Szférák zenéje elhangzott, mikor az álomkép eltűnt lelki szemem elől . . . siratom a boldogságot, mely rövid, de édes . . . siratom a bűmet, mely hosszú és kínos.

Rám is fognak egyszer szemfedőt borítani. Számomra is megcsendül majd egykor a lélekharang, mely jobb hazába kísér . . . boldogok honába. Majdan az én hantomat is belepi a magas fű; az én fejfám is elkorhad egykoron s elkopnak betűi, eljön-e majd valaki a mult emlékiért siromhoz, hogy virágot tépjen le róla, hogy könyeket hullasson, eszébe fognak-e jutni azok a boldog órák, melyeket együtt töltünk, fog-e majd imádkozni valaki bűnömért, melyet elkövettem, s mely csak az volt, hogy nagyon . . . nagyon szerettem.

Megtörök a napfény. A szomorufűz hervadt lombja közt átsuhan a fagyaló hideg szél, megzörgeti az avart s csak azt mondja . . . csak azt sugja a fülemben . . . senki . . . senki.

Czettler Rezső.

Napirend 1896. november 24-én

Naptár: kedd, nov. 22. — Róm kath. Ker. Szt. János. Flóra. — Prot: Krizogon. — Görögkel. (nov. 12.) Alam. Ján. — Zsidó Kislev 19. — Nap két 7 óra 3 percek; nyugszik 3 óra 58 percek — Hold két 7 óra 11 percek; nyugszik 10 óra 45 percek éjjel.

Időjárás: hőmérséklet 2 Celsius fok meleg légnomás 746. — Kilátás: a központi meteorologiai intézet jelzése szerint: Változó felhőzet, délen csapadék várható.

— (Polgármester-választó közgyűlés.) Ma járt le a határnap, a meddig a polgármesteri állásra vonatkozó pályásati kérvények beadhatók voltak. Ma délelőtt nyújtotta be dr. Jobst László ügyvéd kérvényét a főispáni hivatalban, ahol e szerint másodmagával less. Minthogy Kardos Kálmán főispán az előjelek szerint azt hitte, hogy csak egy pályász less, vagyis egyhangú választásra less kilátás, azért mondta tudósítónk előtt, aki őt eziránt megkérdeste, hogy ebben az esetben a polgármester-választó közgyűlés f. hó 30-án less s mint megirtuk volt, a főispán ebben az esetben részt vett volna az országgyűlés ünnepélyes megnyitására. Mivel azonban két jelölről van szó s így az egyhangú választás ki van zárva, a polgármester-választó közgyűlés már csütörtökön, f. hó 26-án d. e. 10 órakor tartatik meg.

— (A mai Katalin-vásár) teljesen kielégítő módon folyt le. Mintegy 500—600 állat lett felhajtvá, melyek jobbára mind gazdát cseréltek. A szigeti külvárosi vásártéren már tegnap délután nagy volt az élénkség, mely ma csak fokozódott s különösen a laci-konyhák tájékán volt nagy vásári zaj, a hol a jó vásárt csinált atyafiak itták az áldomást.

— (Munkásgyűlés) volt tegnap a tornacsarnokban mintegy háromszáz résztvevővel, a kik meghallgatták Pollák nevű szónokuknak nagyotmondásait, melyek jobbára az ismeretes szocialista receptek szerint hangzottak el a „tőke zsaroló uralma“ ellen, beszéde végén az általános szavazati jogot sürgette a szónok. A gyűlés minden rendszavarás nélkül folyt le és a kiküldött Rónaky Ignác kapitánynak és Trixler Aladár rendőrbiztosnak más dolga nem akadt, mint végighallgatni az egyetlen szónokot.

— (Védhímlő oltás.) Az iparos tanoncok kötelező újraoltása az idén az Ágoston-téri népiskolában szerdán délután két órakor fog megtartatni.

— (Szobatus.) Ma hajnalban fél öt órakor a siklósi országúton Klein Dávid vállalkozó lakásában tűz ütött ki, mely abból származott, hogy a konyha takaréktűshelye rosszul lévén építve, és így meggyuladt a konyha padlózata, a honnét a tűz átcsapott a szomszédos szobába. A gyorsan értesített tűzoltók csakhamar a helyszínén termettek és a tüzet elnyomták, mielőtt nagyobb veszedelmet okozott volna. Csak a padló és néhány szőnyeg égett meg.

— (Tolvaj cseléd.) Hopp Margit cselédleány, aki már régibb idő óta áll Schönherr Mihály szálló-tulajdonos szolgáltatásban, tegnap szolgálatadójának bizalmával rutul visszaélve, három darab aranyat és több női ruhát ellopott urnője szekrényéből. Mivel a lopott tárgyak megtaláltak s a megtévedt leány beismerő vallomást tett, ma átkísértetett a kir ügyészséghez.

— (A nőegylet első thea-uzsonnája.) A dalárda estélyén elfáradtak fiatalaink s így bár kevesebben jelentek meg, de mégis elegenden, hogy betöltsék a nőegylet nagy termét, melyben az egyleti tagok a mellett, hogy szegényeinkről gondoskodnak, jó uzsonnával kedveskedtek és élvezetes időtöltést nyújtottak az összegyűltekek számára.

A zenecérek meg is voltak elégedve, mert hallották Hegedüs Hedvig, k. a. szép szongorajátékát és Preuss Adolf művésztünknek — kinek remek játékában oly ritkán gyönyörködhetünk — harmonium kíséretét. Lebeau „Aidá“-jából a nagy koncertduett-jét adták elő oly precizitással, hogy a felhangsúlyos tapavihar szünni nem akart és meg kellett toldani a műsort Schubert „Ave Maria“-jának és egy thüringiai népdal eljátszásával. A szép köszönet gratulált a szereplőknek, Sával Kálmáné, a nőegylet elnöknője pedig megköszönte a művelészetet, melyet a nem is várt szép, összhangsúlyos játékkal nyújtottak. A háziasszonyi teendőket Dekleva Vilmosné, Denk Lajosné, Girardi Józsefné, Guttmanné, Hinka Lászlóné, Krausz Jenőné és Lakits Gyuláné urnók végezték lekötelező nyájasággal. A hölgykorszoruban ott láttuk: Alt Ilona, Dávid Ilonka, Hegedüs nővérek, Fekete Irma, Kovácsffy Mili, Löwy nővérek, Nagy Klémi, Nasits Gizella, Opris nővérek, Stern Mariska, Ssieberth nővérek, Vasváry Irma kisasszonyokat úgy Forray Valérné, Kirchmayer Rozsóné, Justusz Miksáné, Littke Ernőné, Reich Vilmosné, dr. Szilágyiné urnókat. De hisszük, hogy jövő vasárnap, mikor Schlauch Anna k. a. énekével fog közreműködni, már sokkal többen lesznek együtt, hogy kellemesen eltöltsék az unalmas vasárnapi délutánt és segítsenek a szegény éhezőkön.

— **(Házi hangverseny.)** A „Pécsi Zenekedvelők egyesülete“ november 26-án csütörtökön esti 8 órakor a nőegylet helyiségeiben házi hangversenyt rendez, melyre az egyesület tagjait eszenel meghívja, külön meghívók nem fog kiadatni. Műsor: Beethoven Trio (es dur) Előadják: Szánthó Etelka urhölgy, Zoller Nándor és Mihalevits Emil. urak. 2. a) Thern Károly „A róza“ b) Mozart Wiegenlied c) Magyar Dal. Énekli Kindl Gizella urhölgy, szongorán kíséri Szánthó Etelka urhölgy. 3. Golserman Celio-szólo játéka ifj. Antal Gyula ur, szongorán kíséri Eckhardt Antal ur, 4. Gilet Gavotte, szongora, harmonium és vonós zenekarra.

— **(A „Pécsi Dalárda“ harmadik dalestélye.)** Alapszabályszerű dalestélyen még soha sem látott együtt dalárdánk oly nagyszámú és szép közönséget, mint a milyen betöltötte szombaton a „Vigadó“ termeit, hogy tapaviharral jutalmazza az ország legelső dalárdájának, — mely az idén az előbbi évekhez képest még sokkal erősebb, jobb — művészes énekét, hogy gyönyörködjék a mi egyetlen Hoffer Károlyunk tenorprim és Jilly Alajos páratlan bass second énekében. A szép közönség soraiban ott láttuk a dalárda elnökét Aidinger Jánost, Ternovszky Alajos pénzügyigazgató helyettesét, Salamon József tanfelügyelőt, Babits Mihály, Csigliányi Béla táblabírákat stb., de még Zomborból is eljött Popovits Alexa megyei főlevéltáros, a zombori daloskör elnöke, hogy végigélvesse az estélyt és hallhassa karmesterük Dr. Horváth Ákosnak „Késő vágy“ című vonzó férfikarát, melyet a pécsi dalárda műsorában belépő dalul választott. Szünni nem akaró

tapaviharral jutalmazza az ország legelső dalárdájának, — mely az idén az előbbi évekhez képest még sokkal erősebb, jobb — művészes énekét, hogy gyönyörködjék a mi egyetlen Hoffer Károlyunk tenorprim és Jilly Alajos páratlan bass second énekében. A szép közönség soraiban ott láttuk a dalárda elnökét Aidinger Jánost, Ternovszky Alajos pénzügyigazgató helyettesét, Salamon József tanfelügyelőt, Babits Mihály, Csigliányi Béla táblabírákat stb., de még Zomborból is eljött Popovits Alexa megyei főlevéltáros, a zombori daloskör elnöke, hogy végigélvesse az estélyt és hallhassa karmesterük Dr. Horváth Ákosnak „Késő vágy“ című vonzó férfikarát, melyet a pécsi dalárda műsorában belépő dalul választott. Szünni nem akaró

tapaviharral jutalmazza az ország legelső dalárdájának, — mely az idén az előbbi évekhez képest még sokkal erősebb, jobb — művészes énekét, hogy gyönyörködjék a mi egyetlen Hoffer Károlyunk tenorprim és Jilly Alajos páratlan bass second énekében. A szép közönség soraiban ott láttuk a dalárda elnökét Aidinger Jánost, Ternovszky Alajos pénzügyigazgató helyettesét, Salamon József tanfelügyelőt, Babits Mihály, Csigliányi Béla táblabírákat stb., de még Zomborból is eljött Popovits Alexa megyei főlevéltáros, a zombori daloskör elnöke, hogy végigélvesse az estélyt és hallhassa karmesterük Dr. Horváth Ákosnak „Késő vágy“ című vonzó férfikarát, melyet a pécsi dalárda műsorában belépő dalul választott. Szünni nem akaró

taps jutalmazza úgy ezt, mint a Hoffer Károly által férfikarra átírt csinos népdalokat, úgy Abt Ferenc „A hajós álma“ című férfikarát, melynek bariton solóját Taky Gyula valóban művészettel énekelte. Ma nem türelmetlenkedett a közönség, mint más alkalommal és örömtől sugárzó szemekkel hallgatta végig Huber Károly „Szent honért“ kezdetű dalát, majd a „Marseillaise“-t, melyet meg is ismételtettek és csak miután ennek utolsó akkordjai is elhangzottak és Rács Gusztai el kezdett játszani a csárdáshoz, állottak fel a táncoló párok és vigan, emelkedett hangulatban együtt maradtak a késő reggeli órákig. Tudósítónk ott látta a következőket: Asztalos Lujza, Bencze Böske, Csery Ilona, Dedinszky Olga, Eötvös Ilka, Gritsmann Gusztika, Hartl Ilona, Hillebrandt Janka, Imre Etelka, Jilly Böske, Jesszenzky nővérek, Jilly Veronka, Károly Etelka, Kaufmann Rózsika, Kindl Gizella, Kocsák Margit, Martinetz Karola, Mestrits Gizella, Mussong Józsa, Némethy Mariaka, Orf Paula, Paczolay nővérek, Raszha Ilona, Reberits Gizella, Sey Mathild, Sperl nővérek, Soóató Margit, Schwartz Sárika, Scheurer nővérek, Schmidt Margit, Schults Mártha, Szentgyörgyi nővérek, Szommer Irma, Szöllösy Lenke, Ternovszky Margit, Wagner Mariska, Weidinger Etel, Hartl Gyuláné, Nickel Béláné, Notter Jenőné, özv. Székely Viktorné, Szigriszt Ferencné stb.

— **(Vásári tolvajok.)** A mai vásári sokadalomban — szokás szerint — nem maradtak el a vásári lopások sem és többen panaszkodtak a vásárra bejött falusi asszonyok közül, hogy hol egy zsákot, hol egy pár csizmát, hol késpénzt loptak el tőlük szemfüles, professzionátus vásári tolvajok. Ezek közül azonban egy tolvaj házaspár, aki közül a férfi Issák István nevére hallgat, alaposan megjárta, mert Selényi biztos éppen akkor csipte őket nyakon, midőn az egész napi zsákmánnyal odább állani akartak. Egy uj pokrócot, egypár csizmát, báránypórpékát és tajtékipipát találtak náluk, melyeknek mikénti szerzéséről egyáltalában nem tudtak felvilágosítást adni. Ha majd a károsok jelentkeznek, visszakapják tárgyaikat, addig a jeles házaspár zártkörü társaságában marad.

— **(Halálozás.)** Szeiler János élte 72-ik évében elhunyt. Temetése ma délután ment végbe az Ágota utca 7. szám a gyászházból. Kiterjedt rokonság gyászolja.

— **(A vármegyei kórház megnyitása.)** A vármegye által Mohácson épült László-kórház zárókövét f. évi december hó 10-én fogják ünnepélyesen letenni s egyuttal a kórházat megnyitni. Ez ünnepélyen a főispán s alispánon kívül — mint halljuk — Percel Dezso belügyminiszter és még több magas rangú állami hivatalnok fog résztvenni. Mohács városa fogja rendezni. A részletes programot a városi képviselőtestület által annak idején saját kebeléből kiküldött bizottság akkor fogja megállapítani, a mikor a belügyminiszter lejáról s ennek időpontjáról biztos értesülést kap. Egyébként a millenniumi bizottság az ünnepély programjának keretét egyelőre a következőképp állapította meg: A belügyminisztert a járás ha-

táránál, illetőleg a németbólyi vasuti állomáson fogadja a főszolgabíró, a városnál pedig a városi előljáróság. Ha a miniszter vasuton érkezik, a pályaudvar feldiaszittetik. Reggel isteni tisztelet lesz a püspöki templomban. A kórház zárókövének ünnepélyes letétele után a hatóságok és testületek tisztelgése s a kórház létesítésénél közreműködött iparosok bemutatása következik. Délben bankett a kaszinóban. A mennyiben a magasabb vendégek előtte való napon jönnének, vagy éjjelre ott maradnának, fáklyászene és kivilágítás.

— **(Szerencsétlen esés.)** Özvegy Zádoriné, egy a szigeti külvárosban lakó öreg asszony ma reggel a belvárosi plébániatemplomban végezte szokásos napi ájtatosságát. Midőn a templomból kijönni akart, a sikos márványlépcsőkön oly szerencsétlenül csuszott meg és vágódott el, hogy egész homlokát összeszarta. A szerencsétlenül járt öreg asszonyt az irgalmasok kórházába vitték, ahol ottfogták, míg tátongó sebei meggyógyulnak, amihet azonban alig van remény.

— **(Kalmár Piroka — és a kvóta.)** A „Budapesti Napló“ tegnapi számában érdekes intervjut mutat be, a mennyiben a legelőbbkelő primadonnákat szöszlaltja meg az iránt, hogy mi a véleményük a kvótáról. Érdekesnek tartjuk a pécsi társaság egyik volt kedvencének véleményét reprodukálni, melyből bizonyára nagyon sokat tanulhatna Bánffy báró, ha egyáltalában volna érzelme az okosság iránt. Kalmár Piroka nézete a következő:

— Megfogadtam, hogy soha többé nem írok egy árva betűt sem, már tudniillik az ujságba, mert nem is olyan régen, szörnyen megjárta, amikor is egy kised szellemi csemetém valóóságos aszörnyezülöttként került a közönség szeme elé. (Emléksünk rá, egyik Pécsen megjelenő világlap cselekedte meg.) Akkor azt mondták: „hibásan tördelték“ szegénykét! Hát nem is volt neki se feje, se lába, a kollégáim pedig mind meg akarták verni, mert orvosolhatatlanul kompromitáltam az egész színhasunkat.

No de hát most azt kívánják tőlem, hogy nyilatkozzam a kvótáról, — hát ennek nem lehet ellentállani. Egy percig gondoltam ugyan arra a bölcs mondásra, hogy aki nem tud arabusul stb., stb., de hát mire való a bátorság, ha nem arra, hogy az ember olyanról is beszéljen, amihet nem ért. De hát én értek is valamit hozzá, hiszen elég régen olvasom már, hogy kvóta, meg Badeni programbeszéd, meg Lueger, mameluk meg Bánffy, És astán, amit én nem tudok, majd megmondja valamelyik tudós kollégám. Meg is interjuvoltam egy kollégát, aki megmagyarázta nekem, hogy a kvóta valamelyes fizetség, amelyet a nimet sógor tőlünk kíván. Hát tartozunk mi azzal a pénzzel? kérdeztem.

— Nem.

— Hát akar érte valamit adni a szomszédunk?

— Dehogya is akar.

— Micsoda! Eddig sem adott semmit, ezentul sem akar adni és még mi fizessünk többet, mint eddig: azt ugyan nem teazzuk.

— Ugy-e, hogy nem?

— **(Táncmulatság Szigetvárott.)** F. hó 22-én, azaz vasárnap este a

„Kasszinó“ nagytermében a „Krajoár“-egylet javára hangversenyyel egybekötött táncestély tartatott Szigetvárott. Mint tudósítónk írja, a szép eszűben megjelent közönség lelkes ovációkban rézesíté a program minden egyes pontját, melyet a fáradságot és buzgalmat nem kimélő dillettánsok oly művészi leg alkottak meg. Általában dicsőretet érdemel Fränkel Frida k. a., ki porosz származása és rövid itt tartózkodása dacára oly igaz érzéssel és meglepő hévvel adta elő a pattogós magyar népdalokat. Élénk teteszt és tapsvihart arattak Schön Frida és Olga k. a. össhangszatos zongorajátékuk által. A darabokat többször ismételnük kellett. Nagy derűtséget idéstek elő még Hoffmann Irén és Rechnitzer Sarolta k. a. élénk pathosszal és ügyes alakítással előadott monologjuk által. Jelen voltak Fränkel Frieda, Fröller Anna, Goldstein Hermin és Frida, Grünhuth Elza, Hoffmann Adél, Irén, Róza és Paula. Fixel A., Kainer Erzsé, Kollin Mathild, Lauffer Janka, Rechnitzer Sarolta és Wolf Angela k. a. stb. Felülfizettek: Beck Dániel 1 frt, Dr. Berkes Móric 1 frt, Bienenfeld Sándor 50 kr., Diamant Katalin 1 frt, Eisler Adolf 50 kr., Deutsch Aladár 50 kr., Fröller Ferenc 2 frt, Grünhuth Manó 50 kr., Hartmann Henrik 50 kr., Bauer Mór 50 kr., Kainer Leo 50 kr., Kondor Adolf 1 frt, Krausz Adolf 50 kr., Kohn Ignác 50 kr., Kádár János 50 kr., Lábodny N. 50 kr., La kenbach József 50 kr., Morgenstern M. 50 kr., N. N. 50 kr., Nagy Mihály 1 frt, Ru-

szinsky Pál 50 kr., Oesterreicher Adolf 50 kr., Schön Márkusné 1 frt, Schön Isidorné 1 frt, Kilberberg N. 50 kr., Weiller Géza 1 frt. Bevétel 71 frt, melyből a tiszta jövedelem a szegény gyermekek felruhásására fordítottatik.

— (Iskolai ünnepély.) A szegsárdi polg. leányiskola, mint az előző években, úgy az idén is szép iskolai ünnepélyt rendezett. Ó Felsőge Erzsébet királyné névnapja alkalmából. Az ünnepélyt Kovácsné Nagy Lujza igazgató nyitotta meg lelkes szavakkal, utalva a nap jelentőségére. Az intézet rajstermék zsufoltóságig előkelő közönség töltötte meg.

— (Dohánybevételek.) A faddi m. kir. dohánybevételek hivatalnál a dohánybevételek december hó 15-én vessi kezdetét. Azt hisszük, hogy az idén nem valami terhes feladat a bevételek, mert az idejé dohányszeresét a jég csaknem teljesen tönkretette.

— (Öngyilkos sikkasztó.) Szegsárdi levelezőnk írja, hogy ott a hó 19-én Svertecky Ferenc egy nagy épületfa-telep elárusító tagja saját fegyverével agyonlőtte magát, mert Stern Adolf tulajdonosnak nem tudott az eladott anyagok árával beszámolni. A szerencsétlen ember sokáig leplezte hátul sáfárkodását, de végre is kitért, hogy nagyobb összeget sikkasztott el.

— (Lakoma a választás után.) Kaposváron, mint tudósítónk írja, Márffy pártelnök tiszteletére, szombaton 300 terítékű bankett volt, melyen a megye előkelősége vett részt. Az első pohárköszöntőt Roboz

István mondotta Márffyra, akinek méltatta érdemeit. Márffy megköszönte és kijelentette, hogy a szabadelvű párt győzelme első sorban Vörösi Lászlónak köszönhető. Nyáry apátplébános szintén Vörösi László államtitkár, a kerület képviselőjét köszöntötte fel, aki nem lévén jelen, Návay Aladár mondott nevében köszönetet.

— (Distinkció.) Egy amerikai újság így állapítja meg a különböző munka pénzértékét: Tennyson egy üres papírlapra verset ír, s a papír egyszerre 65.000 dollárt ér. Ez a genio. Vanderbilt csak néhány sorát ír, s a papír értéke öt millió dollár. Ez a tőke. Az amerikai kormány néhány sort nyomtat, s azt mondja, hogy husz dollárt ér. Ez a pénz. Egy mechanikus egy öt dollár értékű acélból ezer dollár ára órárugót készít. Ez az ügyesség. A kereskedő egy öt cent értékű árut egy dollárért ad el. Ez az üzlet. Egy uribőlgy 27 dollárt fizet olyan kalapért, amelyt másutt 75 centért megkaphatna, az őrlésért. A munkás tíz óra hosszat nehéz követet hord és egy dollárt kap érte. Ez a becsülte munka. E sorok írója nyolcvan dollárról szóló checket állít ki, de senki sem váltja be. Ez komisszág.

— (Kilenc emberélet megmen-tője.) Lélekemelő jelenet tanuja volt a hó 19-én Tolna város lakossága. Ekkor túsze fel ünnepélyesen gróf Széchenyi Sándor főispán Szabó István tolnai molnármester mellé az estét érdemkeresztet, a melylyel a király azért tüntette ki, mert 9 ember éle-

sokra kezdtek figyelni, kik egy új, nem éppen szalonba táncba kezdtek. Az orkeszter Ördög Róbertből a démonok korusát futja s a tomboló pajkosjókedv a gócpontra emelkedett.

Egymás szavát sem értették meg a pokoli zivajban. Vitracot is belesodorták a vad emberórvénybe. Akik nem akartak közéjük elegyedni, azokat egészen a falhoz szoritották, hogy mozogni is alik tudtak.

Es utóbbiak között volt Cavaroc is, aki pogányul szitkozódott. Jonville csillapítani próbálta, de hasztalan. — Kicsibe mult, hogy az öklével nem nyitott utat magának a tömegben. Hirtelen valaki oldalba ütötte, hogy megtántorodott. Meg akarta leckéztetni az ügyetlent. A remete állt mellette. Azt hitte, hogy ő volt, de csalódott. Egy munkásformájú ember, a ki nehéz zsákot cipelt a vállán, lökte félre s áttört a forgó áradaton s a lánckolon kösepére állott.

— Végre a meglepetés — mondta felvidulva Jonville. — Jobb későn, mint soha — tette hozzá.

A többi vendég is abban a véleményben volt, hogy ez a jelezett az ünnep sorrend legérdekesebb részének az előjele és örvendő üdvözölték minden oldalról.

A másik pillanatban azonban már újra ép volt a rohanó emberlánc.

A mulatságos ember a földre dobta a zsákot s oldozni kezdte.

— Lásd, hogy hamar itéltél el itt mindent — kiáltott fel Jonville.

A meglepetés bizonyosan ebből a varázsa zsákból

Különben gondolni sem lehetett arra, hogy a kotilliont most rendezzék, mert az álarcosok már hejjehujjás kedvvel sodródtak a köztáncban.

A többi vendégeket valóságos kirekesztette a rohanó áradat, s így a szemlélő nem éppen mulatságos szerepével kellett megelégedniük. Takarékpersely egyszerre csak áttört az eleven ösvényen, hogy a komédiás csapat élére álljon.

— Semmi különös sincs az egészben — jegyezte meg Cavaroc. Akármelyik nyilvános álarcos bálon is mulattunk volna így.

— Várjunk még — szólt közbe Jonville. — Kétségtelenül a legvégére tartogatják a meglepetést.

Elhiszem, hogy nem nagyon vagy kíváncsi, de már eligérkezettél a kotillionra s a kisasszony rossz néven venné, ha vacsora előtt eltávoznál.

— Tehát vacsoraféle is lesz?

— Még pedig pompás, kedves, barátom Tapasztalásból mondhatom, hogy nem bánja meg az, a kit Vitrac asztalához ültet és megismerteti a borpincéje titkaival.

— Csodálom egy festőtől.

— Vitrac nem olyan festő, mint a többi. Igazi szakember nemcsak a művészetekben, hanem lóban, borban, asszonyban egyaránt.

— Nem kételkedem benne, de a házimulatsága nagyon régi süttetlen van rendezve, ha ugyan szabad így nyilatkoznom. Semmi új, semmi ingerlő az egészben, nyoma sincs az ötletességnek a kosztümök megválasztásában. Nézd például azt a remetét. Milyen elcsépett valami; hát a jövődömondó cigányasszony hol van,

tét saját élete kockáztatásával mentette ki a Dunából. Kőstük egy fuldokló dragonyos tisztnek is visszaadta az életét. Legutóbb folyó évi május 9 én mentett meg egy életet, a midőn egy szegény tolnai embert húzott ki a hullámsírból, a kinek 6 kiskorú gyermeke volt. A főispán megleghangu beszéd kísérelésben tüzte az öreg molnár mellére az érdem keresztet, a ki meghatottan köszönte meg a kintüntetést.

— (Az orsz. vöröskereszt-egylet dombovári fiókja) a rk. iskolába járó szegénysorsú gyermekek felruházására 25 frtot szavazott meg, melyért — a segélyezett gyermekek nevében — ez uton mond köszönetet a tanító testület.

— (Egy forintos koronák.) Tudvalevő dolog, hogy a magyar kormány a kiállítás alkalmával egy millió darab kiállítási koronát veretett, a melyet, mint ezüstérmét szándékozott elárusítani. Az elárusítás módja, és az ár meghatározása azonban nagy fejtörést okozott az intező köröknek, a hol e tekintetben sehogyan sem bírtak megállapodásra jutni. Ekkor közbelépett egy konszorcium és azt az ajánlatot tette, hogy darabonként 60 krajcárjával átveszi a koronákat s a kezelési költségre való tekintettel 62—64 krajcárjával fogja azokat árusítani. Az ajánlatot azonban nem fogadták el, mert a kormány nyereszkeskedni akart az emlékérmekkel, s inkább hajlott a kiállítási jegybérlő iroda vezetőjének, Berlnak arra a lát-szólagosan nagyobb haszonnal kecsegtető

ajánlatára, hogy az emlékérmek árusítását adják bismányba és darabonként árulják — egy forintért. Ennek astán kettős következménye lett. Az egyik — morális tekintetben az, hogy kiállításunknak ugy külföldi, mint házi látogatói egyszerűen szarolásnak minősítették az 50 krajcár értékű érmeikkel tűzött forintos üzérkedést s általános volt a felháborodás az eljárás miatt. A másik eredmény pedig az, hogy az egy millió darab emlékérméből az egész kiállítás tartama alatt eladtak összesen ötezer darabot, a többi a kormány nyakán maradt.

— (Szélhámós.) Sok dologkerülő akad, a ki bemezkeskedik a házakba és különféle címen könyvradományokat gyűjt, reudesen hamis engedélylyel. A belügyminiszter most egy nemzetközi csalóra hívja fel a hatóságok figyelmét, a kinek neve Arwas és jerussálemi lelkésznek adja ki magát, hogy így annál könnyebben kapjon könyvradományokat. Ez a szélhámós „barát” most a Dunántul jár, s valószínűleg hozzánk is elfog látogatni, ha előbb már valahol a törvény nevében el nem fognak.

Párisból most érkeztek a legújabb és legfinomabb valódi ezüst valamint china ezüst iparművészeti tárgyak u. m. gyertyatartók, girandolok, asztali állványok, kenyérkosarak, ecet és olajtartók, kávé, mocca és teakészletek, virágtartók, tintatartók, képkeretek, bor, sör és cognackészletek stb. óriási nagy választékban és rendkívül mérsékelt árak mellett Schönwald Imréhez Pécsen, Király-utca, Hattyu-épület.

Művészet, irodalom.

○ A magy. kir. operaház másora 1896. november 23-tól november 29-ig. Hétfő. Nincs előadás. Kedd. Bajazzók. Bécsi keringő. Powny, Perotti, Várady, Kertész. — Szerda. Nincs előadás. — Csütörtök. Az álarcos ember. Hilgermann, Powny, Rotter, Perotti, Beck, Szendrői, Kornay. — Péntek. A bolygó hollandi. Sedlmair, Valent, Beck, Szendrői, Kiss, Kertész. — Szombat. Karen. (előszőr) Ércember. Diósy, Vasquez, Semsoy, Müller, Arányi, Takáts. — Vasárnap. Karen. A nappal és az éjjel. Diósy, Vasquez, Semsey, Müller. Ezen előadások bármelyikére előre lehet jegyet rendelni Rózsa Gy. a M. K. Operaház pénztárnokánál a hely árának levélben, utalvánnyal, vagy sürgönyileg való beküldése mellett a következő rendes elővételi helyárakon: Páholy. Földszint és I. emelet 13 frt. II. emel. 2—5. sz. 9 frt. II. emel. 11. sz. 11 frt. Támlásszék. I—III. sorban. 4 frt 30 kr. IV—X. sorb. 3 frt 30 kr. X—XVI. sorb. 2 frt 30 kr. XVII—XIX. sorb. 1 frt 80 kr. II. emel. körszék. Az I. sorb. 2 frt 20 kr. A II. sorb. 1 frt 80 kr. A III. sorb. 1 frt 30 kr. III. emel. erkély- és zártzék. Erkélysz. I. sorb. 1 frt 70 kr. II—V. 1 frt 20 kr. VI—IX. 1 frt. Zártzék. I. sorb. 90 kr. II. sorb. 70 kr. III—IV. 50 kr. A jegyek átvethetők a hajós utcai nappali pénztárnál az előadás napján 10 órától 1-ig és 3-tól 6-ig, az előző napon pedig 10 órától 1-ig. Darabváltoztatás esetén a jegy érvényessége megmarad, de kívánatraa pénztár a beküldött összeget visszafizeti.

neki sem szabadna hiányozni az ilyen ó-divatu maszka bálról.

Jonville egy új vendéget vett szemügyre. Vékony termetű, hat láb magas legény volt, olyan széles vállakkal, mintha Atlasz szerepére vállalkoznék.

Senki sem ügyelt a csuhás barátára, csak Cavaroc és Jonville, akik fokozott érdeklődéssel kísérték minden lépését. Egyszerre megállott és percekig mozdulatlanul nézte a tarka csoportokat, mintha hirtelen kővé vált volna.

— Teringettét! — türelmetlenkedett a kapitány — csak nem akar ez az atyafi élő szobrot ábrázolni.

— Inkább azt gondolom, hogy keres valakit. Nézd csak, hogy villog a szeme.

— Akárhogy van is, Vitrac olyan urat hívott meg, aki nem tart lépést a haladó idővel. Legalább hatvan esztendővel elmaradt a kor divatjától.

— Talán egy becsületes adófizető polgár valamelyik külvárosból, aki idetévedt s most kíváncsian nézi, hogyan mulatnak a művészek.

Vitrac, ugy látszik, nem is ismeri és Wanda sem, pedig óriás alakjánál fogva lehetetlen, hogy észre nem vették.

— Végre valahára megmozdul.

— Azt hiszem épen felénk tart — szól az attaché.

Nem csalódott. A kapucinus barát egyenesen hozzájuk csatlakozott s mindjárt megis szólította Jonvillet.

— Bocsánat uram, ha zavarnám, de nem mutatná meg, melyik ur a házigazda itt? — kérdezte udvarias hangon.

Meglepetteu mutatott Vitrac felé,

— Ott áll.

— Az a fiatal ember a marquis-öltözékben.

— Igen.

A remete főhajtással köszönte meg a felvilágosítást, azután visszatért régi helyére.

— Ugy-e, eltaláltam — sugta Jonville a kapitánynak. Vitrac csakugyan nem hívta meg.

— Tehát itt mindenki szabadon járhat-kelhet, mint a fogadóban. Minden esetre különös szokás, furcsa társaság!

— Semmi különös nem találok ebben. Csak nem fogják talán egy farsangi mulatságon az álarcosok hivatalosan ellenjegyzett igazolványát kérni. Éppen ez adja meg az álarcosbálok ingerét, hogy mindenkinek szabad bemenetet biztosít.

— Igazad lehet, de azt már el nem hiszem, hogy valami különös célja nincs a barát ittlétének. Amióta megmutattam neki Vitrac barátunkat, egy pillanatra se téveszti szem elől. És miért áll ugy az ajtóba mintegy titkos ór? Ha mulatni jött volna, akkor a többi vendéghez csatlakoznék. Azt hihetné az ember, hogy vár valakit.

— Lehet, hogy a bejelentett farsangi komédiának ő az előfutárja és a társaira vár. Bizonyosan csak azért jött ide, hogy a kedvező alkalmat meglesse, amikor ünnepélyesen bevonulhatnak. A pajtásai valószínűleg már lesik is jeladását.

— Lehet. De az a sejtelmem, hogy szomorú vége lesz a tréfának, akár csak a Borgia Lucrecia utolsó felvonásában, mikor a koporsókat hozzák. — Egyébiránt nem sokat törődtek már a jövevénynyel, hanem az álarcos-

○ „Könyvvitel-írók“, írta Kondor Béla. Reális tudományokkal foglalkozó irodalmunk nekünk magyaroknak alig van, a kereskedelmi szakkönyvek pedig ugyyszólván fehér holló számba mennek. Épen ezért elismerés illeti meg Kondor Bélát, midőn a fenti címen e szakba vágó művet adott ki. A mű ugyan kisebb terjedelmű s valami nagy igényekkel nem is lép az olvasó elé, a könyvvitel fejlődésével és rövid történetével azért alaposan megismertet bennünket. Felkutatja az első kereskedelmi feljegyzéseket még az aegyptomiak, phoeniciaiak, izraeliták, görögök és rómaiaknál is. A kettős könyvvitel első nyomait pedig 1348-ban Olaszországban mutatja fel. Innen végig kíséri a könyvvitel fejlődését az olaszoknál, hollandoknál, a franciáknál és émeteknél s pár szóval a magyar uttörőkről is megemlékezik. De derekas munkát végzett Kondor akkor is, midőn a könyvviteltannel foglalkozók számára a nevezetesebb könyvviteltani munkákat betűrendes sorba szedi.

○ Az Uj Idők e heti száma a következő tartalommal jelent meg: Szegény ember tőkéje (képpel.) Irta Mikszáth Kálmán. — A Kuruc nótákból. Rákócy kesergője. Irta Endrődi Sándor. — A negyvenéves férfi. Irta: Tábori Róbert. — A boldogság. Irta: Dóci Lajos. — Válfőfében. Irta Szomaházy István. — Az új Ház. (13 képpel.) — A basa. Irta Bródy Sándor. (Képpel.) — Képes krónika. Irta Napraforgó. (4 képpel.) Kivánatra szívesen küld ingyen mutatványszámot a kiadóhivatal, Andrassy-ut 10.

A KÖZÖNSÉG KÖRÉBŐL.

Tekintetes szerkesztő ur!

Tisztelettel kérjük, szíveskedjék alábbi sorainknak b. lapjában helyt adni.

Ugyanis a f. évi november 22. lapjának számában oly értelmű közlemény jelent meg, hogy a létrejött kartell alkalmával kizárólag Bózza József ur érdeme az, hogy a szóda viz ára a megállapított 3 kr-nál nem lett magasabb árban meghatározva, mivel ő egyáltalán nem volt kapacitálható a magasabb áremelésre.

Egyrészt hivatkozva a megkötött egyezés 4. ik pontjára; másrészt tekintve, hogy a pécsi vendéglősök szóda vizgyár szövetkezetének álláspontját a kartellkötés alkalmával mi alólírott kiküldött igazgatósági tagok Bózza József urral együtt képviseltük; viszont a mi álláspontunkat pedig az előző igazgatósági határozat határozta meg:

ugyanazért hogy a többi kartellozó urak és a t. nagyközönség e közlemény által megnevéstessenek: mi a való tényhez képest kijelentjük, hogy ezen ár megazabása egyhangu határozat alapján hozatott, illetve állapított meg és így a mérsékelt árak megszabása körül az érdem nem kizárólag Bózza József urat, de valamennyi egyezkedő felet egyenlő arányban illeti meg.

Pécsett, 1896. november 23-án.

Kiváló tisztelettel:

Dollinger András
elnök.

Graumann János
ig. tag.

Dr. Flóris Endre
szövetkezeti ügyész.

Közgazdaság.

□ Hajó és vasut. A dunai gőzhajós-társaság kimutatása: Bevételek október 1-től 31-ig 1,081.742 forint. Ehhez a bevételek a hajózás kezdetétől szeptember hónap végeig 7,227,850 forint, összesen 8,309.192 forint — A mohács pécsi vasut kimutatása. Bevételek október 1-től 31-ig 64.655 forint. Ehhez a bevételek január hónap 1-től szeptember hónap végeig 528,838 forint összesen 593.493 forint.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, szíveskedjenek hátralékaikat mielőbb beküldeni.

TÁVIRATOK.

— **Jászberényiek Apponyinál.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Apponyinak tegnap adta át a jászberényi választók nagy küldöttsége a mandatumot, mit Apponyi megilletődve fogadott, mint annak tanujelét, hogy a jászok fényesen kiállották a tűzpróbát. — Bár megfogytunk — ugymond Apponyi — a választások eredményét nem lehet a nemzet jól átgondolt, szabad elitelő verdiktjének mondani. A nemzet eltántorodott az igaz utról, mert nem nemzeti, hanem kozmopolitikai motívumok uralkodnak s ez okozza, hogy minél erősebb a szabadelvű párt, annál gyengébb az ország. — Ezután a nemzetipárt hivatását fejtegette. Szerinte a függetlenségi párt politikája: kettévágni a gordiusi csomót. Ez helyes politika, ha a csomó kibonyolíthatatlan, de mi még nem vagyunk annyira, mi megpróbáljuk kibonyolítani. Délután a küldöttség nagy lakomára gyűlt egybe.

— **A gazdasági egyesület köszönete.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Az országos magyar gazdasági egyesület tegnap tartott közgyűlésén Desseffy Aurel gróf köszönetét fejezte ki Darányi miniszternek nyújtott támogatásáért.

— **Szeged város kára megtérítve.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Engel Lajos, a „Szegedi Napló“ új tulajdonosa, megtérítette Szeged városának a Bába Sándor nyomdász visszaélése folytán szenvedett 9500 frtnyi kárát.

— **Békés szocialisták.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A budapesti szocialista munkások tegnap gyűléseiken lovas és gyalogrendőrök asszisztenciája mellett hevesen kikeltek az ellen a jogtalanság ellen, hogy a munkás népnek nincsen szavazati joga. Szónokaik hangsúlyozták, hogy törvényes uton fognak törekedni, mikép a munkások képviselői is helyet foglalhassanak a parlamentben. Délután a munkások megtarták politikai sétájukat s mindvégig nyugodtan viselték magukat, bár a rendőrség különösen az Andrassy-uton minduntalan rájuk küldte embereit.

NYILT-TÉR*)

Kitűnő Angol

TEA-RUM

James Walters & Comp. londoni cégtől, —

továbbá: valódi ó

Slavon-Szilvorium

eredeti palaczkokban 1 frt 20 kr.

NICK A. K.-nál Pécsett,

király-utca 2. sz. és Bazár-udvar.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
TAIZS JÓZSEF
kiadó.

16310. sz.
tkv. 1896.

Árverési hirdetmény.

A pécsi kir. törvényszék, mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy a pécsi takarékpénztár végrehajthatónak, Mundbród Flóriáné szül. Leidekker Magdolna, úgy is mint kk. gyermekei gyámja végrehajtást asenvedők ellen 1100 frt tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében, a pécsi kir. törvényszék és a pécsi kir. járásbírósg területén levő, Pécsvárad község határában fekvő, a pécsvárad 466 sz. tjkvben felvett I. 1307. sz. 414. sz. malomházra 3445 és 1310 sz. fekvősegekre 416 frt, a pécsvárad 985. sz. tjkvben foglalt + 1228. sz. szántóra 95 frt és a + 1326. sz. szántóra 24 frt és a pécsvárad 1192 sz. tjkvben felvett + 1465. sz. szántóra 147 frt becsárban mint kikialtási árban az árverést elrendelte, s hogy a fentebb megjelölt ingatlanok az 1896. évi december hó 12. n. d. e. 10 órakor Pécsvárad község jegyzői irodájában megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikialtási áron alul is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át, vagyis 41 frt 60 kr, 9 frt 50 kr, 2 frt 40 kr, 14 frt 70 krt készpénzben, vagy az 1881. évi nov. hó 1. 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszter. rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. évi 60. t. cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át-szolgáltatni.

Kelt Pécsett, a kir. törvényszék telek-könyvi osztályánál 1896. évi szeptember hó 7-ik napján.

Bogyay Pongrác
kir. törvényszéki bíró.

Hirdetések jutányos
áron vétetnek fel ki-
adóhivatalunkban.

MEGERKEZTEK

a legújabb báli

 meghívó-

és

tánczrend-minták!

TAIZS JÓZSEF

könyvnyomdája

Pécsett,

Mária-utca 1. szám a királyi tábla átellenében.